

KONFERENCJA EUROPEJSKIEJ KARTY ENERGETYCZNEJ

**DOKUMENT KOŃCOWY KONFERENCJI
EUROPEJSKIEJ KARTY ENERGETYCZNEJ**

17 Grudnia 1994

Tłumaczenie z oryginału angielskiego

DOKUMENT KOŃCOWY KONFERENCJI EUROPEJSKIEJ KARTY ENERGETYCZNEJ

I. Końcowa sesja plenarna Konferencji Europejskiej karty energetycznej odbyła się w Lizbonie, w dniach 16-17 grudnia 1994 roku. Uczestniczyli w niej przedstawiciele: Albanii, Armenii, Austrii, Australii, Republiki Azerbejdżanu, Republiki Białorusi, Królestwa Belgii, Republiki Bułgarii, Republiki Chorwacji, Republiki Cypru, Republiki Czeskiej, Królestwa Danii, Republiki Estonii, Federacji Rosyjskiej, Republiki Finlandii, Republiki Francuskiej, Republiki Greckiej, Republiki Gruzji, Królestwa Niderlandów, Królestwa Hiszpanii, Republiki Islandii, Irlandii, Japonii, Kanady, Republiki Kazachstanu, Republiki Kirgistanu, Księstwa Lichtensztajnu, Republiki Litwy, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Republiki Łotwy, Republiki Malty, Mołdowy, Republiki Federalnej Niemiec, Królestwa Norwegii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Portugalii, Rumunii, Republiki Słowackiej, Republiki Słowenii, Królestwa Szwecji, Konfederacji Szwajcarskiej, Republiki Tadżykistanu, Republiki Tureckiej, Turkmenistanu, Wspólnot Europejskich, Ukrainy, Republiki Uzbekistanu, Republiki Węgier, Republiki Włoskiej, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki /dalej zwani "przedstawicielami"/, jak również obserwatorzy niektórych państw i organizacji międzynarodowych.

GENEZA

II. Podczas spotkania Rady Europejskiej w Dublinie, w czerwcu 1990 r., premier Niderlandów wystąpił z sugestią, że naprawę gospodarczą w Europie Wschodniej i ówczesnym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich mogłaby pobudzić i przyspieszyć współpraca w energetyce. Propozycja ta spotkała się z życzliwym przyjęciem przez Radę, która wystąpiła do Komisji Wspólnot Europejskich o zbadanie, jak najlepiej zrealizować taką współpracę. W lutym 1991 r. Komisja wysunęła koncepcję Europejskiej karty energetycznej.

W wyniku dyskusji nad propozycją Komisji w Radzie Wspólnot Europejskich, Wspólnoty Europejskie wezwały inne kraje Europy Zachodniej i Wschodniej, Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich i nieeuropejskich członków Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju /OECD/ do wzięcia udziału w konferencji w Brukseli, w czerwcu 1991 r., aby rozpocząć rokowania na temat Europejskiej karty energetycznej. Do udziału w Konferencji Europejskiej karty energetycznej, w charakterze obserwatorów, zaproszono też szereg innych krajów i organizacji międzynarodowych.

Negocjacje Europejskiej karty energetycznej zostały zakończone w 1991 roku, a karta ta została przyjęta przez podpisanie Dokumentu końcowego na konferencji odbywającej się w Hadze, w dniach 16-17 grudnia 1991 roku. Sygnatariusze karty, ówcześni i późniejsi, to wszystkie kraje wymienione w części I powyżej, a nie będące obserwatorami.

III. Sygnatariusze Europejskiej karty energetycznej zobowiązali się:

- realizować cele i zasady karty i wdrażać oraz poszerzać swą współpracę, poprzez możliwie najszybsze negocjowanie w dobrej wierze Umowy podstawowej i Protokółów.

Stosownie do tego Konferencja Europejskiej karty energetycznej rozpoczęła rokowania na temat Umowy podstawowej - nazwanej później Traktatem karty energetycznej - skonstruowanej tak, aby promowała współpracę przemysłową Wschód - Zachód poprzez zapewnienie prawnych gwarancji w takich dziedzinach jak: inwestycje, tranzyt i handel. Rozpoczęła ona również negocjacje Protokółów dotyczących efektywności energetycznej, bezpieczeństwa jądrowego i węglowodorów, aczkolwiek w tym ostatnim przypadku negocjacje zostały później zawieszono do czasu ukończenia Traktatu karty energetycznej.

Negocjacje na temat Traktatu karty energetycznej i Protokołu karty energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska zostały pomyślnie zakończone w 1994 roku.

TRAKTAT KARTY ENERGETYCZNEJ

III. W wyniku narad Konferencja Europejskiej karty energetycznej uchwaliła tekst Traktatu karty energetycznej /dalej zwanego "Traktatem"/, przedstawionego w załączniku 1 oraz dotyczące go Decyzje przedstawione w załączniku 2 i uzgodniła, że Traktat zostanie otwarty do podpisu w Lizbonie, od dnia 17 grudnia 1994 roku do dnia 16 czerwca 1995 roku.

WYJAŚNIENIA

IV. Przez podpisanie Dokumentu końcowego przedstawiciele zgodzili się przyjąć następujące wyjaśnienia dotyczące Traktatu:

1. W odniesieniu do Traktatu jako całości

(a) Przedstawiciele podkreślają, że postanowienia niniejszego Traktatu zostały przyjęte ze świadomością szczególnego charakteru Traktatu, mającego na celu stworzenie ram prawnych dla rozwijania długoterminowej współpracy w określonym sektorze i dlatego nie mogą być interpretowane tak, aby stanowiły precedens dla innych międzynarodowych negocjacji.

(b) Postanowienia Traktatu:

(i) nie zobowiązują jakiegokolwiek z Umawiających się Stron do zapewnienia bezwarunkowego dostępu strony trzeciej.

(ii) nie zabraniają stosowania taryf, które w ramach danej kategorii odbiorców zawierają te same ceny dla odbiorców w różnych miejscach.

(c) Uchylenia klauzuli największego uprzywilejowania nie są zamierzone jako środki dotyczące szczególnie jakiegokolwiek inwestora lub grupy inwestorów, zamiast być stosowane ogólnie.

2. W odniesieniu do artykułu 1(5)

(a) Rozumie się, że niniejszy Traktat nie przyznaje praw do angażowania się w działania gospodarcze - inne niż działalność gospodarcza w energetyce.

(b) Następujące działania są przykładami działalności gospodarczej w energetyce:

- (i) prace poszukiwawcze, rozpoznawcze i wydobycie, np. ropy, gazu, węgla i uranu;
- (ii) budowa i eksploatacja urządzeń do wytwarzania energii elektrycznej, łącznie z tymi, które wykorzystują wiatr i inne źródła energii odnawialnej;
- (iii) transport lądowy, dystrybucja, magazynowanie i dostawa materiałów i produktów energetycznych, np. poprzez sieci przesyłowe i rozdzielcze oraz rurociągi lub poprzez wyznaczone linie kolejowe, a także budowa urządzeń dla takich materiałów i produktów, włączając w to układanie rurociągów dla ropy, gazu i pulpy węglowej;
- (iv) wywożenie i pozbywanie się odpadów z obiektów związanych z energetyką, takich jak elektrownie, łącznie z odpadami radioaktywnymi z elektrowni jądrowych;
- (v) wycofywanie z eksploatacji obiektów związanych z energetyką, w tym urządzeń wiertniczych dla ropy, rafinerii ropy naftowej i elektrowni;
- (vi) marketing oraz sprzedaż, a także handel materiałami i produktami energetycznymi, np. detaliczna sprzedaż benzyny; oraz
- (vii) związane z wyżej wymienionymi rodzajami działalności badania, doradztwo, planowanie, zarządzanie i projektowanie, włączając takie, które są nakierowane na zwiększenie efektywności energetycznej.

3. W odniesieniu do artykułu 1(6)

Dla jasności co do tego, czy inwestycja dokonana na obszarze jednej z Umawiających się Stron jest kontrolowana, bezpośrednio lub pośrednio, przez inwestora z innej Umawiającej się Strony, - kontrolowanie inwestycji oznacza rzeczywistą kontrolę, co ustala się po zbadaniu rzeczywistych okoliczności w każdej sytuacji. W badaniu takim powinny być wzięte pod uwagę wszystkie właściwe czynniki, łącznie z:

- (a) finansowym zaangażowaniem inwestora w inwestycję, obejmującym zaangażowanie w udziały;
- (b) możliwością wywierania przez inwestora istotnego wpływu na zarządzanie i eksploatację inwestycji; oraz
- (c) możliwością wywierania przez inwestora istotnego wpływu na dobór członków zarządu lub jakiegokolwiek innego organu zarządzającego.

Tam, gdzie zachodzi wątpliwość, czy inwestor kontroluje inwestycję bezpośrednio lub pośrednio, inwestor deklarujący taką kontrolę jest obarczony obowiązkiem wykazania, że kontrola ta ma miejsce.

4. W odniesieniu do artykułu 1(8)

Zgodnie z australijską polityką dotyczącą inwestycji zagranicznych, powstanie nowego przedsięwzięcia w Australii w zakresie wydobywania lub przetwórstwa surowców, przy całkowitej wartości inwestycji wynoszącej 10 mln dolarów australijskich lub więcej, realizowanego przez kapitał zagraniczny, nawet jeśli ten zagraniczny kapitał prowadzi już podobne przedsiębiorstwo w Australii, traktowane jest jako dokonanie nowej inwestycji.

5. W odniesieniu do artykułu 1(12)

Przedstawiciele uznają konieczność adekwatnej i efektywnej ochrony praw własności intelektualnej, zgodnie z najwyższymi, akceptowanymi na arenie międzynarodowej normami.

6. W odniesieniu do artykułu 5(1)

Zgoda przedstawicieli na artykuł 5 nie oznacza żadnego stanowiska w kwestii, czy i w jakim zakresie postanowienia "Porozumienia w sprawie środków dotyczących inwestycji, związanych z handlem" załączonego do Dokumentu końcowego Rundy Urugwajskiej Wielostronnych Negocjacji Handlowych pośrednio wynikają z artykułów III i XI GATT-u.

7. W odniesieniu do artykułu 6

(a) Jednostronne i zgodne praktyki antykonkurencyjne, o którym mowa w artykule 6(2), mają być definiowane przez każdą Umawiającą się Stronę, zgodnie z jej prawem i mogą obejmować wyzyskujące nadużycia.

(b) Sformułowania "wprowadzenie w życie" lub "wprowadza w życie" obejmują działanie w ramach prawa Umawiającej się Strony dotyczącego konkurencji, w drodze dochodzenia, postępowania procesowego lub działania administracyjnego, jak również jakiegokolwiek decyzji lub kolejnej ustawy udzielającej lub przedłużającej uprawnienie.

8. W odniesieniu do artykułu 7(4)

Stosowne ustawodawstwo zawierałoby postanowienia dotyczące ochrony środowiska, użytkowania gruntów, bezpieczeństwa lub norm technicznych.

9. W odniesieniu do artykułów 9, 10 i części V

Jeśli programy Umawiającej się Strony, które zapewniają publiczne pożyczki, granty, gwarancje lub ubezpieczenie dla ułatwienia handlu albo inwestycji za granicą, nie są związane z inwestycjami bądź pokrewnymi działaniami inwestorów innych Umawiających się Stron na jej obszarze, to programy te mogą być przedmiotem ograniczeń dotyczących udziału w nich.

10. W odniesieniu do artykułu 10(4)

Traktat uzupełniający wyszczególni warunki dla stosowania traktowania opisanego w artykule 10(3). Warunki te obejmować będą między innymi postanowienia odnoszące się do sprzedaży lub innego typu pozbywania się majątku państwowego /prywatyzacji/ oraz do rozwiązywania monopolu /demonopolizacji/.

11. W odniesieniu do artykułu 10(4) i 29(6)

Umawiające się Strony mogą uwzględnić związek pomiędzy postanowieniami artykułu 10(4) i artykułu 29(6).

12. W odniesieniu do artykułu 14(5)

Uważa się, że Umawiająca się Strona, wchodząca w umowę, do której odnosi się artykuł 14(5) zapewni, żeby warunki takiej umowy nie były w sprzeczności z zobowiązaniami tej Umawiającej się Strony wynikającymi z artykułów Umowy o Międzynarodowym Funduszu Monetarnym.

13. W odniesieniu do artykułu 19(1)(i)

Każda z Umawiających się Stron sama ma zdecydować, do jakiego stopnia ocena i kontrola oddziaływań na środowisko naturalne powinna podlegać wymogom prawnym, jakie władze będą kompetentne dla podejmowania decyzji w odniesieniu do takich wymogów oraz jakie procedury postępowania będą właściwe.

14. W odniesieniu do artykułów 22 i 23

Co się tyczy handlu materiałami i produktami energetycznymi, który podlega artykułowi 29, artykuł ten wymienia szczegółowo postanowienia właściwe dla przedmiotów artykułów 22 i 23.

15. W odniesieniu do artykułu 24

Wyjątki zawarte w GATT i instrumentach z nim związanych mają zastosowanie pomiędzy poszczególnymi Umawiającymi się Stronami będącymi stronami GATT, jak to wynika z artykułu 4. W odniesieniu do handlu materiałami i produktami energetycznymi podlegającymi artykułowi 29, artykuł ten wymienia postanowienia właściwe dla przedmiotu artykułu 24.

16. W odniesieniu do artykułu 26(2)(a)

Artykuł 26(2) (a) nie może być interpretowany w ten sposób, aby wymagać od Umawiającej się Strony włączenia części III niniejszego Traktatu do jej prawa krajowego.

17. W odniesieniu do artykułów 26 i 27

Odniesienie do zobowiązań traktatowych w przedostatnim zdaniu artykułu 10(1) nie obejmuje decyzji podejmowanych przez organizacje międzynarodowe, nawet jeśli są one prawnie wiążące, ani układów, które weszły w życie przed dniem 1 stycznia 1970 roku.

18. W odniesieniu do artykułu 29(2) (a)

- (a) Tam, gdzie postanowienie GATT 1947 lub instrumentu z nim związanego, których dotyczy niniejszy punkt, przewiduje wspólne działanie stron GATT, zamierza się podjąć takie działanie poprzez Konferencję karty.

- (b) Intencją pojęcia "stosowane na dzień 1 marca 1994 r. i praktykowane w odniesieniu do materiałów i produktów energetycznych przez strony do GATT 1947 pomiędzy sobą" nie jest nawiązywanie do przypadków, kiedy strona GATT odwołuje się do artykułu XXXV GATT, nie stosując w ten sposób GATT-u w stosunku do innej strony GATT-u, ale pomimo tego jednostronnie, faktycznie stosuje pewne postanowienia GATT względem tej drugiej strony GATT.

19. W odniesieniu do artykułu 33

Tymczasowa Konferencja karty powinna jak najszybciej zadecydować, w jaki sposób najlepiej doprowadzić do realizacji zamierzenia działu III Europejskiej karty energetycznej, że mają być negocjowane Protokoły w takich dziedzinach współpracy, jak wymienione w dziale III karty.

20. W odniesieniu do artykułu 34

- (a) Tymczasowy Sekretarz Generalny porozumie się natychmiast z innymi organami międzynarodowymi w celu zbadania warunków, na jakich byłyby one chętne do podjęcia zadań wynikających z Traktatu i z karty. Tymczasowy Sekretarz Generalny może złożyć sprawozdanie tymczasowej Konferencji karty, na zebraniu, które ma zostać zwołane, jak tego wymaga artykuł 45(4), nie później niż 180 dni od daty otwarcia Traktatu do podpisu.

- (b) Konferencja karty uchwali roczny budżet przed początkiem roku finansowego.

21. W odniesieniu do artykułu 34(3) (m)

Techniczne zmiany w załącznikach mogą na przykład obejmować wykreślenie krajów nie będących sygnatariuszami albo sygnatariuszy, którzy wykazali, że nie mają zamiaru dokonać ratyfikacji, bądź też dodatki do załączników N i VC. Zamierza się, aby takie zmiany były proponowane Konferencji karty przez sekretariat, gdy będzie to właściwe.

22. W odniesieniu do załącznika TFU(1)

- (a) Jeśli niektóre strony umowy, do której odwołuje się punkt (1), nie podpisały albo nie przystąpiły do Traktatu w czasie wyznaczonym na notyfikację, to strony umowy, które podpisały lub przystąpiły do Traktatu mogą dokonać notyfikacji z ich upoważnienia.
- (b) Nie ma ogólnej potrzeby notyfikacji umów o czysto handlowym charakterze, ponieważ takie umowy nie powinny stwarzać wątpliwości co do zgodności z artykułem 29(2) (a), nawet gdy przystępują do nich agencje państwowe. Konferencja karty mogłaby jednakże wyjaśnić, dla celów załącznika TFU, jakie rodzaje umów, do których odwołuje się artykuł 29(2) (b), wymagają notyfikacji zgodnie z tym załącznikiem, a jakie nie.

DEKLARACJE

- V. Przedstawiciele oświadczyli, że artykuł 18(2) nie będzie interpretowany tak, aby umożliwiać obejście stosowania innych postanowień niniejszego Traktatu.

VI. Przedstawiciele odnotowali złożenie następujących deklaracji dotyczących Traktatu:

1. W odniesieniu do artykułu 1(6)

Federacja Rosyjska chce, aby w negocjacjach dotyczących traktatu uzupełniającego, o którym mowa w artykule 10(4), ponownie rozważono kwestię ważności narodowego ustawodawstwa dotyczącego kontrolowania - przedstawioną w wyjaśnieniu do artykułu 1(6).

2. W odniesieniu do artykułu 5 i 10(11)

Australia zwraca uwagę, że postanowienia artykułu 5 i 10(11) nie umniejszają jej praw i obowiązków wynikających z GATT i obejmujących też prawa i obowiązki Porozumienia Rundy Urugwajskiej w sprawie środków dotyczących inwestycji, związanych z handlem, szczególnie w odniesieniu do listy wyjątków w artykule 5(3), którą Australia uważa za niekompletną.

Australia zwraca też uwagę, że niewłaściwe byłoby podawanie przez organa ustanowione przez Traktat do rozwiązywania sporów, interpretacji artykułów III i XI GATT w kontekście sporów pomiędzy stronami GATT, lub między inwestorem strony GATT a inną stroną GATT. Uważa ona, że co się tyczy stosowania artykułu 10(11) pomiędzy inwestorem a jakąkolwiek stroną GATT, jedyną sprawą, która może być rozstrzygana według artykułu 26, jest sprawa decyzji arbitrażowych w przypadku, gdy panel GATT lub organ do rozwiązywania sporów Światowej Organizacji Handlu /WTO/ ustali, że określony środek dotyczący inwestycji, związany z handlem i stosowany przez Umawiającą się Stronę, jest niezgodny z jej zobowiązaniami wynikającymi z GATT lub z Porozumieniem w sprawie środków dotyczących inwestycji związanych z handlem.

3. W odniesieniu do artykułu 7

Wspólnoty Europejskie i ich państwa członkowskie oraz Austria, Norwegia, Szwecja i Finlandia oświadczają, że postanowienia artykułu 7 podlegają konwencjonalnym przepisom prawa międzynarodowego, dotyczącym jurysdykcji nad kablami i rurociągami podmorskimi, lub - gdy brak jest takich przepisów - ogólnemu prawu międzynarodowemu.

Dalej oświadczają one, że zamierzeniem artykułu 7 nie jest wpływanie na interpretację istniejącego międzynarodowego prawa o jurysdykcji nad kablami i rurociągami podmorskimi i nie można uważać, że wzmiankowany artykuł 7 to czyni.

4. W odniesieniu do artykułu 10

Kanada i Stany Zjednoczone potwierdzają, że będą stosować postanowienia artykułu 10 uwzględniając, co następuje:

Ocenianie sposobu traktowania, jaki ma być przyznany inwestorom innych Umawiających się Stron i ich inwestycjom wymaga rozważenia okoliczności oddzielnie dla każdego przypadku. Porównanie pomiędzy traktowaniem przyznanym inwestorom jednej Umawiającej się Strony albo inwestycjom inwestorów jednej Umawiającej się Strony a traktowaniem przyznanym inwestycjom lub inwestorom innej Umawiającej się Strony, jest ważne tylko wtedy, jeśli jest dokonane pomiędzy inwestorami i inwestycjami w podobnych okolicznościach. Przy określaniu, czy zróżnicowane traktowanie inwestorów lub inwestycji jest zgodne z artykułem 10, muszą być wzięte pod uwagę dwa podstawowe czynniki.

Pierwszy czynnik to cele polityki Umawiających się Stron w różnych dziedzinach, w zakresie ich zgodności z zasadami niedyskryminacji określonymi w artykule 10. Prawnie uzasadniona polityka może usprawiedliwić zróżnicowane traktowanie inwestorów zagranicznych lub ich inwestycji w celu odzwierciedlenia różnic pomiędzy tymi inwestorami i inwestycjami a ich krajowymi odpowiednikami, dotyczących istotnych okoliczności. Na przykład żądanie zapewnienia integralności krajowego systemu finansowego uzasadni rozsądne środki ostrożności w odniesieniu do zagranicznych inwestorów lub inwestycji, tam gdzie takie środki byłyby niepotrzebne dla zabezpieczenia tych samych celów w odniesieniu do krajowych inwestorów lub inwestycji. Tacy zagraniczni inwestorzy lub ich inwestycje nie będą zatem "w podobnych okolicznościach" do krajowych inwestorów lub ich inwestycji. Dlatego też, nawet jeśli podjęcie takich środków dawałoby zróżnicowane traktowanie, nie byłoby to sprzeczne z artykułem 10.

Drugim czynnikiem jest zakres, w jakim środek ten jest umotywowany faktem, że odpowiedni inwestor lub inwestycja jest przedmiotem własności zagranicznej albo znajduje się pod zagraniczną kontrolą. Jakikolwiek środek skierowany konkretnie do określonych inwestorów, dlatego że są oni obcokrajowcami, bez dostatecznych równoważących przyczyn politycznych zgodnych z poprzednim akapitem, będzie sprzeczny z zasadami artykułu 10. Taki inwestor zagraniczny lub inwestycja będą wówczas "w podobnych okolicznościach" do krajowych inwestorów lub ich inwestycji, a środek ten będzie sprzeczny z artykułem 10.

5. W odniesieniu do artykułu 25

Wspólnoty Europejskie i ich państwa członkowskie przypominają, że zgodnie z artykułem 58 Traktatu powołującego Europejską Wspólnotę Gospodarczą:

(a) przedsiębiorstwa lub firmy utworzone zgodnie z prawem któregośkolwiek państwa członkowskiego i mające swoje zarejestrowane biuro, centralną administrację lub główne miejsce działalności we Wspólnocie będą, z punktu widzenia prawa o ich zakładaniu i zgodnie z częścią trzecią, działem III, rozdziałem 2 Traktatu powołującego Wspólnotę Europejską, traktowane w ten sam sposób, co osoby fizyczne będące obywatelami państw członkowskich; przedsiębiorstwa i firmy, które mają tylko zarejestrowane biuro we Wspólnocie, muszą w tym celu mieć efektywny i trwały związek z gospodarką jednego z państw członkowskich;

(b) termin "przedsiębiorstwa i firmy" oznacza przedsiębiorstwa lub firmy utworzone według prawa cywilnego albo handlowego, łącznie ze spółdzielniami oraz inne osoby prawne podlegające prawu publicznemu bądź prywatnemu, oprócz tych, które nie są nastawione na zysk.

Dalej Wspólnoty Europejskie i ich państwa członkowskie przypominają, że:

Prawo Wspólnoty przewiduje możliwość rozszerzenia opisanego wyżej traktowania na filie i przedstawicielstwa przedsiębiorstw bądź firm nie utworzonych w jednym z państw członkowskich; oraz że zastosowanie artykułu 25 Traktatu karty energetycznej zezwala tylko na takie uchYLENIA, jakie są niezbędne dla zabezpieczenia preferencyjnego traktowania wynikającego z szerszego procesu integracji gospodarczej będącego rezultatem Traktatów powołujących Wspólnoty Europejskie.

6. W odniesieniu do artykułu 40

Dania przypomina, że Europejska karta energetyczna nie ma zastosowania do Grenlandii i Wysp Owczych, dopóki rządy lokalne Grenlandii i Wysp Owczych nie nadeślą zawiadomienia o tym.

W związku z tym Dania potwierdza, że artykuł 40 Traktatu stosuje się do Grenlandii i Wysp Owczych.

7. W odniesieniu do załącznika G(4)

(a) Wspólnoty Europejskie i Federacja Rosyjska deklarują, że ich wzajemny handel materiałami nuklearnymi będzie podlegał, do czasu innego porozumienia, postanowieniom artykułu 22 Umowy o partnerstwie i współpracy ustanawiającej partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi oraz ich państwami członkowskim, z jednej strony, a Federacją Rosyjską z drugiej strony, podpisanej na Korfu dnia 24 czerwca 1994 r., pismom załączonym do niej oraz związanej z nią wspólnej deklaracji, a spory dotyczące tego handlu będą przedmiotem procedur wymienionej umowy.

(b) Wspólnoty Europejskie i Ukraina deklarują, że zgodnie z Umową o partnerstwie i współpracy podpisaną w Luksemburgu dnia 14 czerwca 1994r. oraz Tymczasowym Porozumieniem do niego, parafowanym tego samego dnia, handel materiałami nuklearnymi między nimi będzie podlegał wyłącznie postanowieniom specjalnej umowy, która ma być zawarta między Europejską Wspólnotą Atomową a Ukrainą.

Do czasu wejścia w życie tej specjalnej umowy, do handlu materiałami nuklearnymi między nimi nadal będą stosowane wyłącznie postanowienia Porozumienia o handlu oraz gospodarczej i handlowej współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich, podpisanego w Brukseli dnia 18 grudnia 1989 roku.

(c) Wspólnoty Europejskie i Kazachstan deklarują, że zgodnie z Porozumieniem o partnerstwie i współpracy parafowanym w Brukseli dnia 20 maja 1994 r., handel materiałami nuklearnymi między nimi będzie podlegał wyłącznie postanowieniom specjalnej umowy, która ma być zawarta między Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Kazachstanem.

Do czasu wejścia w życie tej specjalnej umowy, do handlu materiałami nuklearnymi między nimi nadal będą stosowane wyłącznie postanowienia Porozumienia o handlu oraz gospodarczej i handlowej współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich, podpisanego w Brukseli dnia 18 grudnia 1989 roku.

(d) Wspólnoty Europejskie i Kirgistan deklarują, że zgodnie z Porozumieniem o partnerstwie i współpracy parafowanym w Brukseli dnia 31 maja 1994 r., handel materiałami nuklearnymi między nimi będzie podlegał wyłącznie postanowieniem specjalnej umowy, która ma być zawarta między Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Kirgistanem.

Do czasu wejścia w życie tej specjalnej umowy, do handlu materiałami nuklearnymi między nimi nadal będą stosowane wyłącznie postanowienia Porozumienia o handlu oraz gospodarczej i handlowej współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Związkiem Socjalistycznym Republik

Radzieckich, podpisanego w Brukseli dnia 18 grudnia 1989 roku.

- (e) Wspólnoty Europejskie i Tadżykistan deklarują, że handel materiałami nuklearnymi między nimi będzie podlegał wyłącznie postanowieniem specjalnej umowy, która ma być zawarta pomiędzy Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Tadżykistanem.

Do czasu wejścia w życie tej specjalnej umowy, do handlu materiałami nuklearnymi między nimi nadal będą stosowane wyłącznie postanowienia Porozumienia o handlu oraz gospodarczej i handlowej współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Związkiem Socjalistycznym Republik Radzieckich, podpisanego w Brukseli dnia 18 grudnia 1989 roku.

- (f) Wspólnoty Europejskie i Uzbekistan deklarują, że handel materiałami nuklearnymi między nimi będzie podlegał wyłącznie postanowieniom specjalnej umowy, która ma być zawarta między Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Uzbekistanem.

Do czasu wejścia w życie tej specjalnej umowy, do handlu materiałami nuklearnymi między nimi nadal będą stosowane postanowienia Porozumienia o handlu oraz gospodarczej i handlowej współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą, Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Związkiem Socjalistycznym Republik Radzieckich podpisanego w Brukseli dnia 18 grudnia 1989 roku.

PROTOKÓŁ KARTY ENERGETYCZNEJ DOTYCZĄCY EFEKTYWNOŚCI ENERGETYCZNEJ I ODNOŚNYCH ASPEKTÓW OCHRONY ŚRODOWISKA

- VII. Konferencja Europejskiej karty energetycznej przyjęła tekst Protokołu karty energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska, przedstawiony w załączniku 3.

EUROPEJSKA KARTA ENERGETYCZNA

- VIII. Tymczasowa Konferencja karty oraz Konferencja karty, przewidziane w Traktacie, będą odtąd odpowiedzialne za podejmowanie decyzji w przypadkach żądania podpisania Dokumentu końcowego konferencji w Hadze o Europejskiej karcie energetycznej oraz przyjętej tym samym Europejskiej karty energetycznej.

DOKUMENTACJA

- IX. Protokoły rokowań Konferencji Europejskiej karty energetycznej będą przechowywane przez sekretariat.

Sporządzono w Lizbonie, dnia siedemnastego grudnia roku tysiąc dziewięćset dziewięćdziesiątego czwartego.